

עיין רשימות שיעורים (רי"ד סולובייצ'יק) שם

(1)

אליבא דרש"י משמע שאם השחת שאכלה עתיד לצמוח כתחילה שפטור. ולשיטת התוס' משלמים בעבור כל הפירות שאכלה וליכא נ"מ במה שצומח אח"כ. ועלינו להבין את יסוד מחלוקתם?

עיין תוספות שם

(2)

פ"ה שחת שעתיד לצמוח אבל לא כתחלה וקשה והא מכליא קרנא שגם הבעלים הם יכולים לקצור?

עיין חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ג עמוד א

(3)

א. דשחת לא מכליא קרנא כל שזרעה לתבואה,
ב. מ"מ אם בא בעל השחת להשתלם משתלם לפי נזקו ולא כל מה שהבהמה מגרעת מן הפירות קרי מכליא קרנא,

עיין השוקי חמד

(4)

א. שבבול נדיר המחיר מורכב משני חלקים א' השווי האמיתי של הבול שמחירו שתי שקל ב' מה שהבול שוה אלף דולר מפני נדירותו.
ב. מזיק חייב לשלם רק מה שלקח מבעליו את החפץ והוא את השווי האמיתי אבל את השווי מפני הנדירות שאין זה שווי האמיתי את זה חייב לשלם רק מפני שהפסידו ממון אבל הכא שלא הפסידו ממון שהרי עלה המחיר של הבול השני ולכן חייב לשלם רק שתי שקל וצ"ע

עיינן המשך חידושי הרשב"א שם

(5)

ותדע שאף בעלי התבואות משלחין שן בהמות בשדותיהן כדי לאכול השחת ואח"כ תצמח התבואה ותצלח יותר.

(6)

עיינן הר"מ ז"ל ביאר דלדעת הרשב"א

א.

- מכליא קרנא' פירושו שמכלה את הדבר העיקרי היסודי של הדבר אבל אם אכלה הבהמה ירק טרם בא גבעול והשדה תצמיח תבואה יותר יפה מבתחילה זהו לא מכליא קרנא'
- כי התועלת של אכילת בהמתו את השחת נחשבת לתועלת עקיפה שאין בעל השדה זורע להאכיל לבהמתו שחת אלא להאכיל לאדם לחם
- והלכך משתלם בעל השדה לפי נזקו דהיינו כמה היה לוקח בעל השדה מבעל הבהמה שיאות להאכיל לבהמתו השחת של שדהו.

עיינן חשוקי חמד שם

ב.

- כלומר אם הבהמה אכלה שחת בשווי אלף שקל ולאחר מכן צמחו לו תבואה בשווי אלפיים שקל
- ולולי שהבהמה אכלה השחת היתה צומחת תבואה רק בשווי אלף חמש מאות שקל
- נמצא שהבהמות לא הזיקוהו אלא חמש מאות שקל וזה נקרא משתלם לפי נזקו כיון שעיקר מטרתו היתה התבואה